

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (femte avdelningen)

den 14 januari 2009 *

I mål T-162/06,

Kronoply GmbH & Co. KG, Heiligengrabe (Tyskland), företrätt av advokaterna R. Nierer och L. Gordalla,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, inledningsvis företrädd av K. Gross och T. Scharf, därefter av V. Kreuzsitz, K. Gross och T. Scharf, samtliga i egenskap av ombud,

svarande,

* Rättegångsspråk: tyska.

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut 2006/262/EG av den 21 september 2005 om det statliga stödet nr C 5/2004 (f.d. N 609/2003) som Tyskland avser bevilja Kronoply (EUT L 94, 2006, s. 50),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (femte avdelningen)

sammansatt av ordföranden M. Vilaras (referent) samt domarna M. Prek och V. Ciucă,
justitiesekreterare: handläggaren C. Kristensen,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 3 september 2008,

följande

Dom

Bakgrund till tvisten

¹ Sökanden, Kronoply GmbH & Co. KG, är ett bolag bildat enligt tysk rätt som tillverkar trämaterial.

- 2 Sökanden ingav den 28 januari 2000 en ansökan till Investitionsbank des Landes Brandenburg (investeringsbank i delstaten Brandenburg) (nedan kallad ILB) om ett stöd på 77 miljoner tyska mark (DEM) (39,36 miljoner euro) för uppförande av en produktionsanläggning för lamellträskivor. Den totala kostnaden för detta projekt uppgick till 220 miljoner DEM (112,5 miljoner euro).

- 3 Genom en skrivelse av den 22 december 2000 anmälde Förbundsrepubliken Tyskland, i enlighet med artikel 2.1 i rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel [88] i EG-fördraget (EGT L 83, s. 1), ett planerat investeringsstöd till förmån för sökanden till kommissionen. Det planerade stödet omfattades av de sektorsövergripande rambestämmelserna för regionalstöd till stora investeringsprojekt (EGT C 107, 1998, s. 7) (nedan kallade de sektorsövergripande rambestämmelserna), i den lydelse som gällde vid den aktuella tidpunkten. Det uppgick till 77 miljoner DEM och avsåg uppförandet av en produktionsanläggning för lamellträskivor. Anmälan registrerades och handlades av kommissionen under ärendenummer N 813/2000 (nedan kallat förfarandet N 813/2000).

- 4 Det högsta beloppet för ett stöd som beviljas med stöd av de sektorsövergripande rambestämmelserna fastställs enligt en beräkning som innebär att flera faktorer beaktas, bland annat konkurrensfaktorn i den berörda sektorn, den så kallade T-faktorn, som kan uppgå till 0,25, 0,5, 0,75 och 1. I förevarande fall anmälde Förbundsrepubliken Tyskland inledningsvis projektet till en T-faktor på 1, vilket motsvarar ett projekt som inte har några negativa effekter på konkurrensen.

- 5 Efter skriftväxling med kommissionen ändrade Förbundsrepubliken Tyskland, genom en skrivelse av den 19 juni 2001, sin anmälan vad gällde stödnivån. Förbundsrepubliken Tyskland meddelade bland annat kommissionen att den "[hade] beslutat att sänka den anmälda konkurrensfaktorn på 1 till 0,75". En T-faktor på 0,75 tillämpas på projekt som leder till en utökad kapacitet inom en sektor med strukturell överkapacitet och/eller med en vikande marknad. Genom tillämpning av en T-faktor på 0,75 minskade stödnivån från 35 till 31,5 procent, det vill säga till ett sammanlagt stödbelopp på

69,3 miljoner DEM (35,43 miljoner euro) i stället för det belopp på 77 miljoner DEM (39,36 miljoner euro) som ursprungligen hade anmälts.

- 6 Den 3 juli 2001 fattade kommissionen, med tillämpning av artikel 4.3 i förordning nr 659/1999, ett beslut om att inte göra invändningar mot beviljandet av detta stöd. Beslutet offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* den 11 augusti 2001 (EGT C 226, s. 14).
- 7 Genom en skrivelse av den 3 januari 2002 begärde Förbundsrepubliken Tyskland en ändring av kommissionens beslut av den 3 juli 2001 med åberopande av att den aktuella marknaden inte kunde anses vara vikande, vilket medförde att en T-faktor på 1 skulle tillämpas och att den tillåtna stödnivån skulle höjas från 31,5 till 35 procent av den stödberättigade investeringskostnaden.
- 8 Kommissionen meddelade, genom en skrivelse av den 5 februari 2002, att den inte fann skäl att ändra sitt beslut av den 3 juli 2001, eftersom stödet hade beräknats på ett korrekt sätt och med beaktande av alla tillämpliga kriterier.
- 9 Sökanden uppfattade denna skrivelse som ett beslut från kommissionen och väckte därför talan om ogiltigförklaring av beslutet. Förstainstansrätten fann att det inte förelåg någon rättsakt mot vilken talan kunde väckas och avvisade därför sökandens talan genom beslut av den 5 november 2003 i mål T-130/02, Kronoply mot kommissionen (REG 2003, s. II-4857).

- 10 Genom en skrivelse av den 22 december 2003 anmälde Förbundsrepubliken Tyskland till kommissionen att den hade för avsikt att bevilja sökanden ett investeringsstöd på 3 936 947 euro enligt de sektorsövergripande rambestämmelserna. Detta stöd registrerades under nummer N 609/03.
- 11 Kommissionen underrättade, genom en skrivelse av den 18 februari 2004, Förbundsrepubliken Tyskland om sitt beslut att inleda ett förfarande enligt artikel 88.2 EG. Beslutet grundade sig på att kommissionen hyste allvarliga tvivel i fråga om det anmälda kompletterande stödets incitamentseffekt och nödvändighet.
- 12 Efter att ha mottagit Förbundsrepubliken Tysklands och sökandens yttranden fattade kommissionen den 21 september 2005 beslut 2006/262/EG om det statliga stödet nr C 5/2004 (f.d. N 609/2003) som Tyskland avser bevilja Kronoply (EUT L 94, 2006, s. 50) (nedan kallat beslutet).
- 13 Skäl 42 i beslutet har följande lydelse:

”Kommissionen sluter sig till att det anmälda stödet utgör statligt stöd i den mening som avses i artikel 87.1 i EG-fördraget. Eftersom stödet varken fungerar som incitament eller är nödvändigt, kan ingen av undantagsreglerna i artikel 87.2 eller 87.3 i EG-fördraget tillämpas. Stödet är därför ett otillåtet driftsstöd och får därför inte beviljas.”

14 Artikel 1 i beslutet har följande lydelse:

”Det statliga stöd på 3 936 947 euro som Tyskland enligt anmälan N 609/2003 avser bevilja Kronoply ... är oförenligt med den gemensamma marknaden.

Därför får stödet inte beviljas.”

Förfarandet och parternas yrkanden

15 Sökanden väckte förevarande talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 26 juni 2006.

16 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (femte avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet. Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens frågor vid förhandlingen den 3 september 2008.

17 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten ska

- ogiltigförklara beslutet, och

- förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

18 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten ska

- ogilla talan, och

- förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig bedömning

19 Sökanden har anfört följande fem grunder för sin talan. Åsidosättande av artikel 253 EG, åsidosättande av bestämmelserna i förordning nr 659/1999, åsidosättande av artiklarna 87.3 a EG, 87.3 c EG och 88 EG samt riktlinjerna för statligt stöd för regionala ändamål (EGT C 74, 1998, s. 9) (nedan kallade riktlinjerna), kommissionens

uppenbart oriktiga fastställande av de faktiska omständigheterna samt kommissionens uppenbart oriktiga bedömning av de faktiska omständigheterna och maktmissbruk.

Huruvida artikel 253 EG har åsidosatts

Parternas argument

- 20 Sökanden har påstått att det inte har varit möjligt för bolaget att få kännedom om kommissionens skäl för beslutet, eftersom det finns logiska "brister" i kommissionens resonemang. Kommissionen fann nämligen att det inte föreligger någon incitaments-effekt, utan att ha prövat förekomsten av en sådan effekt utifrån de kriterier som den själv har fastlagt. Enligt riktlinjerna föreligger en incitamentseffekt när ansökan om stöd, såsom i förevarande fall, lämnas innan projektet börjar verkställas. Genom att kommissionen inte nämnde denna faktiska omständighet har kommissionen, utöver att den på ett oriktigt sätt har återgett de faktiska omständigheterna, brustit i sin motiveringskyldighet.
- 21 Sökanden har vidare anført att kommissionen inte prövade den möjlighet att ändra ett redan beviljat och godkänt stöd som uttryckligen framgår av förstainstansrättens rättspraxis. I beslutet har kommissionen nämligen förklarat att det krävs att det är fråga om ett annat investeringsprojekt och att detta är föremål för en ny ansökan om stöd. Beslutet är följaktligen bristfälligt motiverat.

- 22 Kommissionen har gjort gällande att sökandens talan om ogiltigförklaring inte kan bifallas på denna grund.

Förstainstansrättens bedömning

- 23 Det framgår av formuleringen av och innehållet i den argumentation som sökanden har lagt fram till stöd för de två anmärkningar som anförts inom ramen för grunden avseende åsidosättande av artikel 253 EG att dessa anmärkningar egentligen inte avser en sådan avsaknad av eller bristfällig motivering som kan utgöra ett åsidosättande av väsentliga förföreskrifter i den mening som avses i artikel 230 EG. Anmärkningarna hör i själva verket ihop med frågan huruvida beslutet är välgrundat och således huruvida det är rättsenligt i materiellt hänseende. Rättsakten påstås nämligen vara rättsstridig på grund av kommissionens åsidosättande av artikel 87 EG och riktlinjerna och, närmare bestämt, på grund av kommissionens oriktiga bedömning av det omtvistade stödets incitamentseffekt och nödvändighet samt det maktmissbruk som kommissionen har gjort sig skyldig till.
- 24 Det är i detta hänseende kännetecknande att de anmärkningar som avser kommissionens underlåtenhet att beakta datumet för ingivandet av den ursprungliga ansökan om stöd, och att pröva den av förstainstansrätten fastställda möjligheten att ändra ett redan beviljat och godkänt stöd, uttryckligen upprepas i den argumentation som sökanden lagt fram till styrkande av kommissionens oriktiga bedömning av det omtvistade stödets incitamentseffekt och nödvändighet samt det påstådda maktmissbruket.
- 25 Det kan under alla omständigheter konstateras att motiveringen av beslutet uppfyller de krav som ställs i artikel 253 EG, såsom denna artikel har tolkats i rättspraxis.

- 26 Enligt fast rättspraxis ska den motivering som krävs enligt artikel 253 EG vara anpassad till rättsaktens beskaffenhet. Av motiveringen ska klart och tydligt framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att de som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att domstolen ges möjlighet att utöva sin prövningsrätt. Kravet på motivering ska bedömas med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet, särskilt rättsaktens innehåll, de anförda skälens karaktär och det intresse som de vilka rättsakten är riktad till, eller andra personer som direkt eller personligen berörs av den, kan ha av att få förklaringar. Det krävs inte att alla relevanta faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av om motiveringen av en rättsakt uppfyller kraven i artikel 253 EG inte ska ske endast utifrån rättsaktens ordalydelse utan även utifrån sammanhanget och reglerna på det ifrågasvarande området (domstolens dom av den 13 mars 1985 i de förenade målen 296/82 och 318/82, Nederländerna och Leeuwarder Papierwarenfabriek mot kommissionen, REG 1985, s. 809, punkt 19, svensk specialutgåva, volym 8, s. 103, av den 14 februari 1990 i mål C-350/88, Delacre m.fl. mot kommissionen, REG 1990, s. I-395, punkterna 15 och 16, och av den 29 februari 1996 i mål C-56/93, Belgien mot kommissionen, REG 1996, s. I-723, punkt 86).
- 27 Enligt skäl 42 i beslutet fann kommissionen att den åtgärd som anmälts av de tyska myndigheterna den 22 december 2003 är att betrakta som ett otillåtet driftsstöd som inte kan beviljas, eftersom stödet inte fungerar som incitament och inte är nödvändigt.
- 28 Det kan konstateras att kommissionen i beslutet explicit har motiverat sin slutsats att det omtvistade stödet inte fungerar som incitament och inte är nödvändigt.
- 29 Det ska särskilt noteras att kommissionen har anfört att den anser att en medlemsstat kan anmäla ännu ett stöd eller ändra ett redan godkänt projekt eller till och med delutbetalningar av ett statligt stöd till ett visst projekt och att kommissionen kan godkänna detta, om det kan påvisas att varje delutbetalning har en incitamentseffekt

och är nödvändig (skäl 24 i beslutet). Kommissionen har härvid uttryckligen hänvisat till beslutet i det ovan i punkt 9 nämnda målet Kronoply mot kommissionen.

- 30 Kommissionen har även, i skäl 28 i beslutet, erinrat om punkt 4.2 i riktlinjerna, enligt vilken det kan förutsättas att stödet har en incitamentseffekt, om ansökan om stöd har lämnats innan projektet börjar verkställas. Det framgår redan av ordalydelsen i skälen 24 och 26–35 i beslutet att kommissionen verkligen har prövat villkoret om stödets incitamentseffekt, genom att den har redogjort för varför de särskilda omständigheterna i förevarande mål innebär att presumtionen i punkt 4.2 i riktlinjerna inte är tillämplig och att det inte föreligger någon incitamentseffekt.
- 31 Kommissionen har även, i skälen 24 och 36–39 i beslutet, klart angett de skäl som ligger till grund för konstaterandet att det omtvistade stödet inte är nödvändigt.
- 32 Härav framgår således dels att sökanden fullt ut har haft möjlighet att förstå de skäl som föranlett kommissionen att förklara det omtvistade stödet oförenligt med den gemensamma marknaden, vilket vinner stöd av de utförliga redogörelserna i sökandens inlagor för kommissionens oriktiga bedömning av det omtvistade stödets incitaments-effekt och nödvändighet, dels att förstainstansrätten kan utöva sin prövningsrätt.
- 33 Härav följer att talan inte kan vinna bifall såvitt avser den grunden att artikel 253 EG har åsidosatts.

Huruvida bestämmelserna i förordning nr 659/1999 har åsidosatts

Parternas argument

- 34 Sökanden har hävdad att artikel 9 i förordning nr 659/1999 utgör rättslig grund för att ändra ett redan beviljat stöd och, framför allt, för att öka stödet och att kommissionen i förevarande fall har åsidosatt bestämmelserna i denna förordning.
- 35 Sökanden har gjort gällande att om rådet ger kommissionen behörighet att upphäva ett beslut och besluta om återkrav av stödet, om de uppgifter som lämnats är oriktiga, så måste kommissionen *a fortiori* ha behörighet att ändra och att öka ett beviljat stöd. Ändring och ökning av ett stöd utgör nämligen ett betydligt mindre allvarligt ingrepp i de berördas rättigheter än ett upphävande.
- 36 Kommissionen har gjort gällande att sökandens talan om ogiltigförklaring inte kan bifallas på denna grund.

Förstainstansrättens bedömning

- 37 Trots att sökanden har gjort gällande att kommissionen har åsidosatt "bestämmelserna" i förordning nr 659/1999 har sökanden endast nämnt artikel 9 i denna förordning i sin argumentation.

38 Artikel 9 i förordning nr 659/1999, som har rubriken ”Upphävande av ett beslut”, har följande lydelse:

”Kommissionen får upphäva ett beslut som fattats enligt artiklarna 4.2, 4.3, 7.2, 7.3 eller 7.4, efter det att den berörda medlemsstaten har beretts tillfälle att lämna sina synpunkter, om beslutet grundat sig på oriktiga upplysningar som lämnats under förfarandet och som varit avgörande för beslutet. Innan kommissionen upphäver ett beslut och fattar ett nytt beslut skall den inleda det formella granskningsförfarandet enligt artikel 4.4. Artiklarna 6, 7, 10, 11.1, 13, 14 och 15 skall gälla i tillämpliga delar.”

39 Det framgår av ordalydelsen i artikel 9 i förordning nr 659/1999 att denna förordning har till enda syfte att ge kommissionen behörighet att upphäva sina beslut och att den endast är tillämplig i de fall då oriktiga uppgifter har lämnats till kommissionen och dessa uppgifter har legat till grund för kommissionens beslut att det inte föreligger stöd eller att ett stöd är förenligt med den gemensamma marknaden.

40 Som kommissionen har framhållit har sökanden emellertid i sin ansökan uttryckligen medgett att ”det i förevarande fall inte är fråga om en sådan situation, eftersom de uppgifter som lämnats inte var oriktiga”. Det ska även påpekas att sökanden i förevarande fall inte har klandrat kommissionen för att inte ha upphävt sitt beslut av den 3 juli 2001.

41 Sökandens argumentation *a fortiori* består i själva verket av att det utifrån artikel 9 i förordning nr 659/1999 kan utläsas en möjlighet för kommissionen att med stöd av

denna artikel fatta beslut om godkännande av ändringen av det redan beviljade och godkända stödet. Förstainstansrätten kan inte godta detta argument, eftersom en sådan tolkning av den aktuella artikeln är synnerligen extensiv och klart *contra legem*.

42 Även om artikel 9 i förordning nr 659/1999 skulle kunna anses utgöra en korrekt rättslig grund för att fatta ovannämnda beslut innebär detta under alla omständigheter inte att allt kompletterande stöd som anmälts till kommissionen, liksom i förevarande fall, ovillkorligen ska anses vara förenligt med den gemensamma marknaden.

43 Under dessa omständigheter kan talan inte vinna bifall på den grunden att bestämmelserna i förordning nr 659/1999 har åsidosatts.

Huruvida artiklarna 87.3 a EG, 87.3 c EG och 88 EG samt riktlinjerna har åsidosatts

Parternas argument

— Bristande incitamentseffekt

44 Sökanden har anfört att det, enligt punkt 4.2 tredje stycket i riktlinjerna, är tillräckligt, för att kriteriet om incitamentseffekt ska anses uppfyllt, att ansökan om stöd har lämnats innan projektet börjar verkställas. Detta enda kriterium är uppfyllt i före-

varande fall, eftersom ansökan om stöd ingavs till det behöriga nationella organet den 28 januari 2000, det vill säga innan det att arbetet för att verkställa projektet hade inletts. Även om kriteriet i punkt 4.2 i riktlinjerna har nämnts i beslutet prövade kommissionen inte incitamenteffekten utifrån den tidpunkt då sökanden anmälde projektet till de nationella myndigheterna, utan utifrån den tidpunkt då medlemsstaten anmälde det omtvistade stödet, vilket innebär att kommissionen har åsidosatt den aktuella bestämmelsen.

45 Kommissionens prövning i beslutet, både vad gäller beaktandet av tidpunkten då stödet anmäldes och det faktum att projektet dessförinnan hade avslutats, saknar betydelse för bedömningen av huruvida det föreligger incitamenteffekt. Det står även i strid med förstainstansrättens dom av den 14 maj 2002 i mål T-126/99, Graphischer Maschinenbau mot kommissionen (REG 2002, s. II-2427), och tar inte hänsyn till de verkliga ekonomiska förhållandena.

46 Sökanden har vidare erinrat om att bolaget ansökte om ett stöd på 77 miljoner DEM, motsvarande 35 procent av investeringskostnaderna, och att det från ILB mottog 69,3 miljoner DEM, motsvarande 31,5 procent av investeringsbeloppet. Sökandens ansökan kvarstår upp till 7,7 miljoner DEM, det vill säga 3,5 procent av investeringsbeloppet, eftersom det administrativa invändningsförfarandet inför ILB ännu inte är avslutat.

47 Sökanden har påstått att kommissionen i beslutet felaktigt fann att den ursprungliga ansökan om stöd är ”uttömd” i och med beslutet av den 3 juli 2001. Kommissionen tog nämligen i detta beslut endast ställning till en del av det stöd som omfattas av ansökan. Sökanden har även anfört att beslutet fattades med anledning av en ”ansökan om ändring”, vilket uttryckligen har nämnts i de tyska myndigheternas anmälan av den 22 december 2003.

48 Sökanden har vidare gjort gällande att kommissionen har förbisett den omständigheten att det inte krävs att det har uppkommit nya stödberättigande kostnader för att ytterligare ett stöd, utöver det som redan har beviljats, ska kunna godkännas. Den omständigheten att det i princip är möjligt att få flera stöd för ett och samma projekt och följaktligen för samma stödberättigande kostnader följer av sista meningen i skäl 5 i kommissionens förordning (EG) nr 69/2001 av den 12 januari 2001 om tillämpningen av artiklarna 87 och 88 i EG-fördraget på stöd av mindre betydelse (EGT L 10, s. 30). Detta gäller även för regionalt stöd, förutsatt att den i de sektorsövergripande rambestämmelserna fastställda högsta stödnivån på 35 procent iakttas. En stödnivå på 35 procent är i förevarande fall förenlig med den gemensamma marknaden, eftersom den konkurrensfaktor som ska tillämpas inte är 0,75 utan 1.

— Bristande nödvändighet

49 Sökanden har gjort gällande att kommissionen, inom området regionalt stöd, har preciserat och begränsat kriteriet om nödvändighet på ett sådant sätt att det räcker att ansökan har ingetts innan projektet börjar verkställas för att ett stöd ska anses vara nödvändigt. Prövningen av kriteriet om nödvändighet sammanfaller således med prövningen av kriteriet om incitamentseffekt.

50 Sökanden har hävdat att detta kriterium om datumet för ingivande av ansökningen om stöd även gäller då ett beviljat stöd ändras och att kommissionen själv har erkänt att den möjlighet att öka stödet som nämns i förstainstansrättens rättspraxis inte gäller endast då det är fråga om ett helt nytt projekt. Till de av kommissionen angivna exemplen på fall då en ändring av ett stöd eller ett kompletterande stöd kan godkännas ska läggas det fallet att kommissionen har företagit en felaktig bedömning av marknaden, att det finns

behov av en enhetlig godkännandep Praxis och att det ursprungliga nationella administrativa förfarandet ännu inte har avslutats. Detta är fallet i förevarande mål.

- 51 Kommissionens tolkning av begreppet nödvändighet i skäl 39 i beslutet är dessutom felaktig, eftersom kommissionen inte beaktade den omständigheten att sökanden, enligt bestämmelserna i den nationella lagstiftningen, var skyldig att verkställa projektet inom en frist på 36 månader, det vill säga före den 1 januari 2005, vid äventyr att hela stödet bortföll. Det skulle vara motsägelsefullt att kräva att sökanden verkställer projektet inom en bestämd frist samtidigt som ett verkställande inom denna frist innebär att sökanden förlorar möjligheten att få en ökning av stödet godkänt. En sådan inställning skulle strida mot förstainstansrättens rättspraxis, enligt vilken det är möjligt att ändra ett stöd eller att bevilja kompletterande stöd.

— Kvalificering som driftsstöd

- 52 Sökanden har påstått att kommissionens kvalificering av stödet som driftsstöd i beslutet är felaktig, eftersom Förbundsrepubliken Tysklands anmälan avser regionalt stöd och eftersom samtliga uppgifter som den lämnat till kommissionen avser de krav som ställs i de sektorsövergripande rambestämmelserna.

- 53 Kommissionen har gjort gällande att sökandens talan inte kan bifallas på denna grund.

Förstainstansrättens bedömning

— Huruvida grunden kan tas upp till sakprövning

- 54 Enligt artikel 44.1 i förstainstansrättens rättegångsregler ska den ansökan, varigenom talan väcks, innehålla en kortfattad framställning av grunderna för talan. Dessa uppgifter ska vara så klara och precisa att svaranden har möjlighet att förbereda sitt försvar och att förstainstansrätten kan pröva talan, i förekommande fall utan att ha tillgång till annan information. Ansökan ska av den anledningen klart uttrycka vad grunden för talan består i, vilket innebär att en abstrakt angivelse av denna inte uppfyller kraven i rättegångsreglerna (förstainstansrättens dom av den 12 januari 1995 i mål T-102/92, Viho mot kommissionen, REG 1995, s. II-17, punkt 68, och av den 14 maj 1998 i mål T-352/94, Mo och Domsjö mot kommissionen, REG 1998, s. II-1989, punkt 333).
- 55 Ett sådant åsidosättande av artikel 44.1 i rättegångsreglerna hör till de rättegångshinder som förstainstansrätten på eget initiativ kan beakta för att när som helst under förfarandet, efter att ha hört parterna, avvisa talan i enlighet med artikel 113 i rättegångsreglerna (förstainstansrättens dom av den 10 juli 1990 i mål T-64/98, Automec mot kommissionen, REG 1990, s. II-367, punkterna 73 och 74, och av den 13 december 1995 i de förenade målen T-481/93 och T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-2941, punkt 75).
- 56 I förevarande fall kan det konstateras att sökanden endast har påstått att kommissionen har åsidosatt artikel 88 EG, utan att ha angett något som helst argument till stöd för sitt påstående. Trots att sökanden tillfrågades härom av förstainstansrätten under förhandlingen har sökanden inte lämnat någon precisering på denna punkt.

57 Under dessa omständigheter kan denna grund inte tas upp till sakprövning i den del den hänför sig till åsidosättande av artikel 88 EG.

— Huruvida talan kan vinna bifall på denna grund

58 Det är ostridigt att kommissionen fann att inget av de undantag som föreskrivs i artikel 87.2 och 87.3 EG kunde tillämpas på det statliga stöd på 3 936 947 euro som Förbundsrepubliken Tyskland hade för avsikt att bevilja sökanden och att detta stöd därmed skulle förklaras vara oförenligt med den gemensamma marknaden.

59 Det framgår såväl av beslutets utformning som av innehållet i skälen till beslutet att kommissionens slutsats vilar på två separata pelare, nämligen det omtvistade stödets bristande incitamentseffekt och dess bristande nödvändighet. Kommissionen preciserar sålunda i skäl 20 i beslutet att "två principiella villkor för stödet inte är uppfyllda, nämligen incitamentseffekten och nödvändigheten".

60 Även om dessa villkor för stödets förenlighet med den gemensamma marknaden i vissa fall sammanfaller har vart och ett av villkoren sin egen betydelse, vilket innebär att de två pelare som angetts i beslutet och som avser bristande incitamentseffekt och bristande nödvändighet ska betraktas som självständiga. Inom ramen för denna grund för ogiltigförklaring har sökanden för övrigt specifikt bestritt var och en av beslutets två pelare.

- 61 Parterna har, när de tillfrågades härom under förhandlingen, vitsordat denna tolkning av beslutets innehåll och det förhållandet att båda dessa villkor, såväl vad avser stödets incitamentseffekt som dess nödvändighet, måste uppfyllas för att stödet ska anses vara förenligt med den gemensamma marknaden, vilket har noterats i förhandlingsprotokollet.
- 62 Det ska i detta skede påpekas att om vissa av de skäl som ligger till grund för ett beslut i sig är tillräckliga för att motivera beslutet, påverkar eventuella fel i andra delar av motiveringen till rättsakten i vart fall inte beslutets artikeldel (se analogt domstolens dom av den 12 juli 2001 i de förenade målen C-302/99 P och C-308/99 P, kommissionen och Frankrike mot TF1, REG 2001, s. I-5603, punkterna 26–29, och förstainstansrättens dom av den 14 december 2005 i mål T-210/01, General Electric mot kommissionen, REG 2005, s. II-5575, punkt 42). Om artikeldelen i ett kommissionsbeslut grundas på flera delresonemang, som vart och ett i sig räcker för att utgöra stöd för detta avgörande, finns det i princip endast skäl att ogiltigförklara rättsakten om samtliga delresonemang är rättsstridiga. I ett sådant fall är ett fel eller en annan rättsstridighet som endast påverkar ett av dessa delresonemang inte tillräckligt för att motivera en ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet, eftersom felet eller rättsstridigheten inte kan ha haft ett bestämmande inflytande på de artiklar som institutionen antagit (se analogt domen i det ovan i punkt 45 nämnda målet Graphischer Maschinenbau mot kommissionen, punkterna 49–51, och domen i det ovannämnda målet General Electric mot kommissionen, punkt 43).
- 63 Under dessa omständigheter ska förstainstansrätten först pröva de invändningar som sökanden, inom ramen för grunden avseende åsidosättande av artikel 87.3 a EG och 87.3 c EG, har framfört vad gäller beslutets andra pelare, nämligen det omtvistade stödets bristande nödvändighet.

64 Enligt denna artikel kan följande anses förenligt med den gemensamma marknaden:

”a) stöd för att främja den ekonomiska utvecklingen i regioner där levnadsstandarden är onormalt låg eller där det råder allvarlig brist på sysselsättning,

...

c) stöd för att underlätta utveckling av vissa näringsverksamheter eller vissa regioner, när det inte påverkar handeln i negativ riktning i en omfattning som strider mot det gemensamma intresset,

...”

65 Som kommissionen har angett i skäl 36 i beslutet är förutsättningen för att kommissionen ska kunna förklara ett stöd förenligt med artikel 87.3 EG att stödet bidrar till att förverkliga något av de uppsatta målen, vilka det stödmottagande företaget inte skulle kunna uppnå på egen hand under normala marknadsbetingelser. Med andra ord får medlemsstaterna inte tillåtas att verkställa utbetalningar som skulle förbättra stödmottagarens ekonomiska situation, om dessa inte är nödvändiga för att uppnå de mål som anges i artikel 87.3 EG (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 17 september 1980 i mål 730/79, Philip Morris Holland mot kommissionen, REG 1980, s. 2671, punkt 17; svensk specialutgåva, volym 5, s. 303).

- 66 Det kan nämligen inte godtas att ett stöd är utformat på ett sätt som, i synnerhet när det gäller stödbeloppet, innebär restriktiva verkningar som går utöver vad som är nödvändigt för att de mål som tillåts genom fördraget ska kunna uppnås med hjälp av stödet (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 22 mars 1977 i mål 74/76, Iannelli & Volpi, REG 1977, s. 557, punkt 15; svensk specialutgåva, volym 3, s. 315).
- 67 Det framgår av beslutet att kommissionen har dragit slutsatsen att det omtvistade stödet inte är nödvändigt huvudsakligen utifrån ett objektivet konstaterande av två sakförhållanden.
- 68 Kommissionen har för det första anfört att stödet på 3 936 947 euro, som anmäldes av Förbundsrepubliken Tyskland den 22 december 2003, varken avsåg ett nytt investeringsprojekt som sökanden skulle genomföra eller skapade arbetstillfällen, utan endast avsåg uppförandet av en produktionsanläggning för lamellträskivor, vilket var föremål för den anmälan som gjordes den 22 december 2000.
- 69 Kommissionen har således i sina inlagor, och utan att sökanden har invänt häremot, citerat en mening ur punkt 3.2.2 i anmälan av den 22 december 2003, enligt vilken "alla stödberättigade investeringar är begränsade till de investeringar som omfattades av den ursprungliga ansökan". Det framgår även av sifferuppgifterna i punkt 3.3.1 i denna anmälan att det omtvistade stödets belopp motsvarar 3,5 procent av den ursprungliga investeringskostnaden, varigenom stödnivån stiger från 31,5 till 35 procent av denna kostnad.
- 70 Kommissionen har för det andra beaktat den omständigheten att investeringsprojektet avseende uppförandet av en produktionsanläggning för lamellträskivor till fullo hade

verkställts av sökanden med hjälp av det godkända stödet på 35,43 miljoner euro, vilket motsvarar en stödnivå på 31,5 procent av investeringskostnaden, och att detta hade skett långt före den andra anmälan av den 22 december 2003.

- 71 Det är således ostridigt mellan parterna att sökanden fortsatte verksamheten efter det att bolaget endast hade beviljats den lägre stödnivån på 31,5 procent och att arbetet med uppförandet av ovannämnda anläggning, vilket hade inletts i februari 2000, slutgiltigt avslutades i slutet av januari 2003, det vill säga nästan ett år före den andra anmälan.
- 72 Kommissionen har utifrån detta andra sakförhållande slutit sig till att Kronoplys affärsverksamhet var lönsam eller att företaget åtminstone inte var hänvisat till extra stöd samt att allt nytt stöd i detta läge vore en oväntad vinst för sökanden (skäl 39 i beslutet).
- 73 Förstainstansrätten konstaterar i detta hänseende att sökanden inte har påstått att det fullständiga verkställandet av det aktuella investeringsprojektet slutligen innebar ytterligare kostnader som sökanden har varit tvungen att finansiera genom egna medel eller genom ett lån och som på detta sätt har belastat sökandens ekonomi. Sökanden har alltså inte hävdats att det kompletterande stöd på 3 936 947 euro som anmäldes till kommissionen den 22 december 2003 var ekonomiskt nödvändigt för att sökanden till fullo skulle kunna verkställa det aktuella investeringsprojektet.
- 74 Härav följer att kommissionen, under dessa förhållanden, hade fog för sin bedömning att det omtvistade stödet varken innebär att stödmottagaren avkrävs någon motprestation eller något bidrag för att uppnå ett mål av gemensamt intresse och att det därför rör sig om ett driftsstöd till att täcka de löpande kostnader som Kronoply normalt måste bestrida på egen hand, vilket inte kan godkännas.

- 75 I detta hänseende ska det påpekas att driftsstöd, det vill säga stöd som syftar till att befria ett företag från kostnader som detta normalt borde ha burit inom ramen för den löpande driften eller dess normala verksamhet, i princip snedvrider konkurrensvillkoren (se domstolens dom av den 19 september 2000 i mål C-156/98, Tyskland mot kommissionen, REG 2000, s. I-6857, punkt 30 och där angiven rättspraxis).
- 76 Inget av de argument som sökanden har åberopat kan ändra den bedömning som gjorts i punkt 74 ovan.
- 77 Sökanden har påstått att det framgår av kommissionens beslutspraxis, såsom denna återges i riktlinjerna, att det för att ett stöd ska vara nödvändigt, liksom för att incitamentseffekt ska anses föreligga, räcker att den nationella ansökan om beviljande av stödet har ingetts innan investeringsprojektet börjar verkställas.
- 78 Det kan emellertid konstateras att sökanden inte har hänvisat till något kommissionsbeslut som ger uttryck för en sådan praxis och att en genomgång av beslutet tvärtom ger vid handen att punkt 4.2 tredje stycket i riktlinjerna endast avser villkoret om stödets incitamentseffekt.
- 79 Enligt denna bestämmelse ”skall stödordningarna föreskriva att ansökan om stöd lämnas innan projekten börjar verkställas”.

80 Det ska noteras att denna bestämmelse gäller den kronologiska ordningen och således hänvisar till en prövning i tidsmässigt hänseende (*ratione temporis*), vilket är fullt ut ändamålsenligt när det gäller bedömningen av huruvida incitamentseffekt föreligger. Denna bedömning måste nämligen göras med utgångspunkt i det berörda företags investeringsbeslut, vilket markerar inledningen till den dynamiska process som en driftsinvestering som den av sökanden företagna nödvändigtvis utgör.

81 Som angetts i skäl 30 i beslutet vill man, genom testet i punkt 4.2 i riktlinjerna, kontrollera huruvida det föreligger en incitamentseffekt utan att investeringen försenas alltför mycket genom en omfattande undersökning av alla ekonomiska aspekter av stödmottagarens investeringsbeslut, vilken skulle kunna bli mycket svår och/eller tidskrävande. Denna strävan förklarar, enligt kommissionen, varför en incitaments-effekt kan presumeras föreligga på grund av blott och bart det förhållandet att ansökan om stöd har lämnats innan investeringsprojektet börjar verkställas.

82 Den i målet aktuella frågan om villkoret om stödets nödvändighet avser däremot bedömningen av de faktiska villkoren för verkställande av det aktuella investeringsprojektet och av huruvida sökanden avkrävs en motprestation som kan motivera beviljandet av det kompletterande stöd som anmälts den 22 december 2003.

83 Sökandens argument leder i själva verket till att det objektiva och väsentliga villkoret om stödets nödvändighet bedöms utifrån ett rent formellt kriterium, vilket inte kan godtas.

- 84 Sökanden har vidare gjort gällande att kommissionen, genom sin tolkning av begreppet stödets nödvändighet, har underlåtit att beakta den omständigheten att sökanden, enligt bestämmelserna i den nationella lagstiftningen, var skyldig att verkställa projektet inom en frist på 36 månader, det vill säga före den 1 januari 2005, vid äventyr att hela stödet bortföll. Enligt sökanden strider detta mot förstainstansrättens rättspraxis, enligt vilken det är möjligt att godkänna en ökning av ett stöd som redan beviljats.
- 85 Förstainstansrätten erinrar om att en medlemsstat, efter det att ett stödprojekt har anmälts och stödet har godkänts av kommissionen, kan anmäla ett projekt som syftar till att införa ett nytt stöd till förmån för det stödmottagande företaget eller till att ändra ett stöd som detta företag redan beviljats (förstainstansrättens dom av den 30 januari 2002 i mål T-212/00, *Nuove Industrie Molisane* mot kommissionen, REG 2002, s. II-347, punkt 47, och det ovan i punkt 9 nämnda beslutet *Kronoply* mot kommissionen, punkt 50). Denna nya anmälan är underställd kommissionens kontroll, och kommissionen kan, efter en prövning av huruvida de villkor som föreskrivs i artikel 87.2 och 87.3 EG är uppfyllda, förklara stödet förenligt med den gemensamma marknaden (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet *Nuove Industrie Molisane* mot kommissionen, punkt 46).
- 86 Kommissionen har inte förnekat denna möjlighet för medlemsstaterna utan har uttryckligen hänvisat till den i skäl 24 i beslutet. Kommissionen har klart vitsordat att det kan föreligga flera stöd för ett och samma investeringsprojekt. Detta förutsätter dock att vart och ett av dessa stöd kan anses förenligt med den gemensamma marknaden och att villkoret om stödets nödvändighet således är uppfyllt.
- 87 Som kommissionen har framhållit i sina inlagor innebär dessutom den omständigheten att ett projekt enligt nationell lagstiftning ska verkställas inom en viss frist inte automatiskt att möjligheten bortfaller att, efter det att denna frist har löpt ut, ansöka om och få en ökning av det stöd som redan beviljats för detta projekt godkänd.

- 88 Det är sålunda tänkbart att en medlemsstat, efter det att den frist som fastställts i den nationella lagstiftningen har löpt ut, till kommissionen anmäler ett kompletterande stöd för ett bestämt projekt, vars verkställande på grund av oförutsebara yttre omständigheter har medfört ytterligare kostnader.
- 89 Det ankommer på kommissionen att i en sådan situation fastställa huruvida det anmälda kompletterande stödet kan anses nödvändigt. Kommissionen ska härvid, vad avser regionalstöd som omfattas av de sektorsövergripande rambestämmelserna, särskilt beakta den högsta tillåtna stödnivå som gäller för det aktuella stödet.
- 90 I förevarande fall har kommissionen gjort en riktig bedömning när den inskränkte sig till att konstatera att det aktuella investeringsprojektet till fullo hade genomförts av sökanden med hjälp av det stöd som ursprungligen hade godkänts och att detta hade skett innan det omtvistade stödet anmälades.
- 91 Sökanden har nämligen inte vid någon tidpunkt hävdats att verkställandet av det aktuella investeringsprojektet, och således förverkligandet av ett av de mål som föreskrivs i artikel 87.3 EG, var förenat med ytterligare kostnader och att den tilltänkta ökningen av det ursprungliga stödet med 3 936 947 euro, vilken anmälades till kommissionen den 22 december 2003, helt eller delvis skulle täcka dessa kostnader och därför skulle anses nödvändig.

- 92 Sökanden har endast påstått att ett kompletterande stöd till ett investeringsprojekt ska godkännas om, såsom i förevarande fall,
- kommissionen, i det beslut i vilket det ursprungliga stödet förklaras vara oförenligt med den gemensamma marknaden, har företagit en felaktig bedömning av marknaden för de aktuella produkterna,

 - det finns behov av en enhetlig godkännandep Praxis när det gäller stöd som rör denna marknad, och

 - det nationella administrativa förfarandet med anledning av den ursprungliga ansökan om stöd ännu inte har avslutats.
- 93 Det ska noteras att det hypotetiska antagandet, att kommissionen har företagit en felaktig bedömning av marknaden för de aktuella produkterna, strider mot påståendet att de uppgifter som de tyska myndigheterna har lämnat och som ligger till grund för beslutet av den 3 juli 2001 är riktiga. Sökandens överväganden, vilka har nämnts i föregående punkt, saknar dessutom betydelse för huruvida villkoret om stödets nödvändighet, såsom detta har definierats i punkterna 65 och 66 ovan, ska anses uppfyllt.
- 94 Det framgår i själva verket av handlingarna i målet att syftet med anmälan av det omtvistade stödet helt enkelt var att komma upp på en stödnivå på 35 procent, motsvarande den stödnivå som angetts i den ursprungliga ansökan, eftersom sökanden uppenbarligen inte kunde acceptera fastställandet av en koefficient för konkurrens-

faktorn på 0,75, när kommissionen, i ett beslut som fattats några veckor efter beslutet av den 3 juli 2001, hade godkänt en koefficient på 1 för ett anmält stödprojekt till förmån för det konkurrerande företaget Glunz AG.

- 95 Sökanden har även, huvudsakligen med stöd av ordalydelsen i anmälan av den 22 december 2003, invänt mot kvalificeringen av det omtvistade stödet som driftsstöd.
- 96 Det ska emellertid påpekas att endast den omständigheten att en medlemsstats anmälan "avser" ett regionalt investeringsstöd inte innebär att den aktuella åtgärden inte kan utgöra driftsstöd.
- 97 Genomförandet av systemet för kontroll av statligt stöd, vilket följer av artikel 88 EG och därtill hörande rättspraxis, ankommer huvudsakligen på kommissionen. Kommissionen har ett betydande utrymme för skönsmässig bedömning vid tillämpningen av artikel 87.3 EG, vars tillämpning innebär ekonomiska och sociala bedömningar som ska göras i ett gemenskapssammanhang (domstolens dom av den 21 mars 1991 i mål C-303/88, Italien mot kommissionen, REG 1991, s. I-1433, punkt 34, svensk specialutgåva, volym 11, s. I-115, och domen i det ovan i punkt 75 nämnda målet Tyskland mot kommissionen, punkt 67).
- 98 I förevarande fall delar förstainstansrätten kommissionens bedömning att villkoret om stödets nödvändighet inte var uppfyllt och att det omtvistade stödet var att kvalificera som driftsstöd, eftersom stödet hade beviljats utan att stödmottagaren avkrävdes någon motprestation och eftersom stödet hade till syfte att förbättra driftslikviditeten.

- 99 Av vad ovan anförts framgår att sökanden inte har visat att kommissionens uppfattning att stödet inte var nödvändigt var felaktig.
- 100 Även om det antas att kommissionens bedömning var felaktig, när den fastställde att det omtvistade stödet – under de särskilda omständigheter som råder i förevarande fall på grund av anmälan av ett kompletterande stöd som avser ett investeringsprojekt, vilket redan har godkänts och som tillsammans med detta projekt utgör en odelbar ekonomisk enhet – inte uppfyllde villkoret om incitamentseffekt, finner förstainstansrätten mot denna bakgrund att fastställandet att stödet inte är nödvändigt utgör tillräckligt stöd för beslutet, enligt vad som angetts i punkterna 59–62 ovan.
- 101 Härav följer att talan inte kan vinna bifall på den grunden att artikel 87.3 a EG och 87.3 c EG samt riktlinjerna har åsidosatts.

Huruvida kommissionens fastställande av de faktiska omständigheterna är uppenbart oriktigt

Parternas argument

- 102 Sökanden har hävdat att kommissionens påstående i skäl 22 i beslutet, att den inom ramen för förfarandet N 813/2000 hade erkänt betydelsen av de uppgifter som lämnats av Förbundsrepubliken Tyskland och godtagit de slutsatser som Förbundsrepubliken Tyskland dragit vad avser marknaden för de aktuella produkterna, är oriktigt. Det

framgår klart av kommissionens beslut av den 3 juli 2001 att kommissionen och Förbundsrepubliken Tyskland inte var eniga i frågan huruvida investeringen hade genomförts på en vikande marknad.

- 103 Sökanden har vidare hävdad att den omständighet, som också nämns i skäl 22 i beslutet, att kommissionens beslut av den 3 juli 2001 har godtagits av Förbundsrepubliken Tyskland och sökanden, är oriktig. Det förhållandet att talan inte väckts mot detta beslut, i vilket stödet förklarades vara till fullo förenligt med den gemensamma marknaden, kan inte betraktas som ett godkännande, eftersom en sådan talan skulle ha avvisats på grund av avsaknad av berättigat intresse av att få saken prövad. Sökanden var också, enligt den nationella lagstiftningen, rättsligt förpliktad att verkställa det anmälda projektet inom en frist på 36 månader efter kommissionens godkännande.
- 104 Sökanden har vidare gjort gällande att kommissionens i beslutet framförda påstående, att sökanden redan hade fått avslag på en stödnivå på 35 procent, var felaktigt. Enligt sökanden hade skillnaden mellan en stödnivå på 31,5 procent, vilken hade godkänts genom beslutet av den 3 juli 2001, och en stödnivå på 35 procent, vilken följer av en korrekt tillämpning av de sektorsövergripande rambestämmelserna, före anmälan av den 22 december 2003 ännu inte blivit föremål för ett förfarande om statligt stöd. Det är först i det nu aktuella beslutet som kommissionen har avslagit en (sammanlagd) stödnivå på 35 procent.
- 105 Sökanden har även påpekat att kommissionen, inom ramen för prövningen av huruvida stödet hade incitamentseffekt och följaktligen av huruvida ansökan om stöd hade lämnats innan projektet hade börjat verkställas, inte en enda gång i beslutet har nämnt datumet för sökandens ansökan om stöd, det vill säga den 28 januari 2000. Kommissionen har därmed grundat sitt beslut på ofullständiga uppgifter om de faktiska omständigheterna.

- 106 Sökanden har avslutningsvis anfört att om kommissionen hade gjort en korrekt fastställelse av de faktiska omständigheterna så skulle den ha kommit till en annan slutsats och att de uppenbara fel som kommissionen har begått vid fastställandet av de faktiska omständigheterna i sig medför att beslutet ska ogiltigförklaras.
- 107 Kommissionen har gjort gällande att sökandens talan inte kan bifallas på denna grund.

Förstainstansrättens bedömning

- 108 Det framgår av rättspraxis att det för att den angripna rättsakten ska ogiltigförklaras inte räcker att det fastslås att rättsakten är behäftad med ett sakfel. Det krävs dessutom att detta fel har inverkat på innehållet i själva rättsakten eller, med andra ord, att rättsakten i avsaknad av detta fel hade kunnat få ett annat utfall (se, för ett liknande resonemang, förstainstansrättens dom av den 2 maj 1995 i de förenade målen T-163/94 och T-165/94, NTN Corporation och Koyo Seiko mot rådet, REG 1995, s. II-1381, punkt 115, av den 28 oktober 2004 i mål T-35/01, Shanghai Teraoka Electronic mot rådet, REG 2004, s. II-3663, punkt 167, och av den 14 mars 2007 i mål T-107/04, Aluminium Silicon Mill Products mot rådet, REG 2007, s. II-669, punkt 66).
- 109 Även om det antas att kommissionens beslut är behäftat med de fyra sakfel som sökanden har åberopat räcker det i förevarande fall att slå fast att slutsatsen att stödet inte är nödvändigt är tillräckligt grundad med hänsyn till vad som angetts ovan i punkterna 68–74.

- 110 De fyra sakfel som kommissionens beslut har påståtts vara behäftat med – det vill säga uppgiften om att kommissionen hade erkänt betydelsen av de uppgifter som lämnats av Förbundsrepubliken Tyskland, uppgiften om godkännandet av beslutet av den 3 juli 2001, kommissionens avslag avseende en stödnivå på 35 procent och kommissionens underlåtenhet att nämna det exakta datumet för sökandens ursprungliga ansökan – har i själva verket ingen inverkan på den ovannämnda slutsatsen och på den därav följande förklaringen att det omtvistade stödet är oförenligt med den gemensamma marknaden.
- 111 Vid sådana förhållanden kan talan inte vinna bifall på denna grund, eftersom grunden under alla omständigheter saknar betydelse för utgången i målet.

Huruvida kommissionens bedömning av de faktiska omständigheterna är uppenbart oriktig och huruvida kommissionen gjort sig skyldig till maktmissbruk

Parternas argument

- 112 Sökanden har påstått att kommissionen har gjort en uppenbart oriktig bedömning av kriteriet om incitamentseffekt, eftersom den har underlåtit att pröva det kriterium som föreskrivs i punkt 4.2 i riktlinjerna och att beakta den omständigheten att sökanden, enligt nationell lagstiftning som godkänts av kommissionen, var skyldig att verkställa sitt projekt inom en bestämd tid. Kommissionens beslut strider dessutom mot förstainstansrättens rättspraxis, enligt vilken det är möjligt att bevilja ytterligare stöd eller att ändra ett redan beviljat stöd.

- 113 Kommissionen påstås även ha underlåtit att använda det utrymme för skönsmässig bedömning som kommissionen har tillerkänts i förstainstansrättens ovannämnda rättspraxis och i artikel 9 i förordning nr 659/1999.
- 114 Kommissionen har, enligt sökanden, grundat beslutet i sin helhet på den enda omständigheten att projektet hade verkställts med en stödnivå på 31,5 procent innan Tysklands anmälan inkom. Härigenom har kommissionen gett uttryck för sin avsikt att nå ett bestämt resultat, genom att grunda beslutet uteslutande på de faktiska omständigheterna, utan att kvalificera dessa omständigheter eller göra en rättslig bedömning av dem. Det är uppenbart att underlåtenheten att pröva kriteriet om incitamentseffekt syftade till att göra det möjligt att dra slutsatsen att det inte förelåg en sådan effekt. Mot bakgrund härav har kommissionen gjort sig skyldig till maktmissbruk.
- 115 Kommissionen har gjort gällande att sökandens talan inte kan bifallas på denna grund.

Förstainstansrättens bedömning

- 116 Vad gäller grunden att kommissionen har gjort en uppenbart oriktig bedömning framgår det vid en genomgång av ansökan att sökanden i detta hänseende har lagt fram en argumentation som redan åberopats till stöd för grunderna om åsidosättande av artikel 9 i förordning nr 659/1999 och artikel 87 EG samt av riktlinjerna.

117 Som anförts ovan kan beslutet emellertid inte ogiltigförklaras på sistnämnda grunder.

118 När det gäller grunden att kommissionen gjort sig skyldig till maktmissbruk har sökanden grundat sin argumentation på påståendet att ”det är uppenbart att underlåtenheten att pröva kriteriet om incitamentseffekt syftade till att göra det möjligt att dra slutsatsen att det inte förelåg en sådan effekt” och att ”[kommissionen] mot bakgrund härav har ... gjort sig skyldig till maktmissbruk”.

119 Det framgår av ordalydelsen av beslutet att denna grund vilar på en felaktig förutsättning, i den meningen att kommissionen faktiskt har prövat villkoret om stödets incitamentseffekt, genom att den redogjorde för varför de särskilda omständigheterna i förevarande mål innebär att presumtionen i punkt 4.2 i riktlinjerna inte är tillämplig och att det inte föreligger någon incitamentseffekt.

120 Under dessa omständigheter kan sökanden inte anses ha förebringat bevisning till stöd för att kommissionen i förevarande fall har gjort sig skyldig till maktmissbruk.

- 121 Av det ovan anförda följer att talan inte kan vinna bifall på denna grund och att den följaktligen ska ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

- 122 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Kommissionen har yrkat att sökanden ska förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom sökanden har tappat målet ska kommissionens yrkande bifallas.

Mot denna bakgrund beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (femte avdelningen)

följande:

- 1) Talan ogillas.**

2) Kronoply GmbH & Co. KG ska ersätta rättegångskostnaderna.

Vilaras

Prek

Ciucă

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 14 januari 2009.

Underskrifter

Innehållsförteckning

Bakgrund till tvisten	II - 5
Förfarandet och parternas yrkanden	II - 9
Rättslig bedömning	II - 10
Huruvida artikel 253 EG har åsidosatts	II - 11
Parternas argument	II - 11
Förstainstansrättens bedömning	II - 12
Huruvida bestämmelserna i förordning nr 659/1999 har åsidosatts	II - 15
Parternas argument	II - 15
Förstainstansrättens bedömning	II - 15
Huruvida artiklarna 87.3 a EG, 87.3 c EG och 88 EG samt riktlinjerna har åsidosatts	II - 17
Parternas argument	II - 17
— Bristande incitamentseffekt	II - 17
— Bristande nödvändighet	II - 19
— Kvalificering som driftsstöd	II - 20
Förstainstansrättens bedömning	II - 21
— Huruvida grunden kan tas upp till sakprövning	II - 21
— Huruvida talan kan vinna bifall på denna grund	II - 22
Huruvida kommissionens fastställande av de faktiska omständigheterna är uppenbart oriktigt	II - 33
Parternas argument	II - 33
Förstainstansrättens bedömning	II - 35
	II - 41

Huruvida kommissionens bedömning av de faktiska omständigheterna är uppenbart oriktig och huruvida kommissionen gjort sig skyldig till maktmissbruk	II - 36
Parternas argument	II - 36
Förstainstansrättens bedömning	II - 37
Rättegångskostnader	II - 39